

generelt udtryk, nemlig farlige hunde, og det er der en god grund til. Alle aktører på hundområdet, herunder bl.a. dyrlæger og dyreværnsorganisationer, er nemlig enige om, at de såkaldte muskelhunde ikke tilhører en bestemt race, men at alle hunde i princippet kan blive aggressive.

Nogle hunderacer har måske en tendens til at have en lidt kortere lunte end andre, men når alt kommer til alt, er det måden, en hund avles og opdrættes på, og måden, den efterfølgende håndteres på af besidderen, der er afgørende for, om hunden bliver aggressiv og virker truende eller måske ligefrem ender med at gå til angreb på andre dyr eller mennesker. Det er således hverken veterinærfagligt eller på anden måde, f.eks. ved hjælp af hundens udseende, muligt at definere bestemte racer som værende muskelhunde.

Gennemførelse og håndhævelse af et særligt regelsæt om – i gåseøjne – muskelhunde, som det er foreslået, vil derfor allerede af den grund, for at sige det mildt, være forbundet med store vanskeligheder. Det er komplet umuligt at definere, hvad man taler om.

Efter regeringens opfattelse er det vigtigt, at vi hele tiden er opmærksomme på at sikre, at politiet har de nødvendige redskaber til at gribe ind over for farlige hunde, og selvfølgelig også inden de forvolder skade. Det var også baggrunden for, at regeringen i 2003 tog initiativ til at ændre hundeloven. Formålet med denne lovændring var bl.a. at forbedre politiets muligheder for at gribe ind over for hunde, der uanset race har vist sig at være farlige for deres omgivelser, eller som har vist tegn på at kunne være farlige eller skræmmende, men som endnu ikke konkret har forvoldt skade. Politiet kan nu med hjemmel i hundeloven træffe afgørelse om at lade en hund aflive, allerede inden den har forvoldt skade, hvis den pågældende hund har sådanne egenskaber, at den må antages at være farlig for sine omgivelser.

I forarbejderne til lovforslaget er der nævnt en række eksempler, der kan indgå i politiets vurdering af, om en hund må anses for at være farlig. Det drejer sig bl.a. om tilfælde, hvor en person truer eller har truet med at pudse sin hund på andre personer eller dyr, hvor en hund skaber frygt i sine omgivelser, f.eks. ved på en truende eller aggressiv måde at fare mod eller forfølge folk, eller hvor besidderen af en hund tidligere har fået aflivet en hund som farlig, og hvor der er en begrundet formodning om, at også den nuværende hund er farlig.

Politiet er dog altid i disse sager underlagt det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip, hvilket indebærer, at der ikke må træffes mere indgribende afgørelser end nødvendigt. Politiet kan således ikke lade en hund aflive, hvis der er grund til at antage, at risikoen for, at en aggressiv hund forvolder skade, på forsvarelig vis kan afhjælpes ved f.eks. at give besidderen et pålæg om, at hunden skal være forsynet med en forsvarlig mundkurv og føres i snor, når den færdes offentligt.

Ud over det grundlæggende problem, med hensyn til hvad en muskelhund egentlig er, giver beslutningsforslaget også på andre punkter anledning til vanskelige problemstillinger. Det foreslås således i beslutningsforslaget, at der ved registrering af en muskelhund for besidderens regning skal udstedes et særskilt muskelhundetegn, der foruden oplysninger om hundens id-nummer, ejerens navn og adresse samt forsikring af hunden tillige skal indeholde oplysninger om eventuelle pålæg udstedt af politiet om, at hunden skal være forsynet med mundkurv. Muskelhundetegnet skal ifølge beslutningsforslaget i øvrigt altid bæres af hundeføreren ved færdsel med hunden på områder, der er åbne for almindelig færdsel.

Endvidere foreslås det, at ejeren ved udstedelsen af muskelhundetegnet bl.a. skal skrive under på, at vedkommende har modtaget og læst nogle særlige retningslinjer for hold af muskelhunde.

Kl. 15:22

Efter regeringens opfattelse fremgår det ikke klart af beslutningsforslaget, hvem der skal være ansvarlig for udstedelse m.v. af de såkaldte muskelhundetegn, eller hvem der løbende skal påføre muskelhundetegnet oplysninger om eventuelle pålæg, som politiet måtte udstede til besidderen. Det er, som jeg tidligere har nævnt, Dansk Hunderegister, der efter de gældende regler er ansvarlig for registrering af hunde i Danmark, mens det er politiet, der i Det Centrale Kriminalregister registrerer eventuelle mundkurvspålæg udstedt til ejeren. Efter regeringens opfattelse vil en gennemførelse af denne del af forslaget betyde en væsentlig og meget bekostelig bureaukratisering af området.

For så vidt angår det punkt i beslutningsforslaget, der handler om, at muskelhunde altid skal føres i snor på områder, der er åbne for almindelig færdsel, kan jeg oplyse, at jeg den 8. januar i år bl.a. har besvaret spørgsmål nr. 98 fra Retsudvalget om hunde og båndpligt. Som det